

מ"ת 54603/08/22 - מדינת ישראל נגד צחי כהן

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 54603-08-22 מדינת ישראל נ' כהן(עציר)

בפני כבוד השופטת אפרת פינק
המבקשת
נגד
משיב
צחי כהן (עציר)
נוכחים:
ב"כ המבקשת עו"ד דנה אלון
ב"כ המשיב עו"ד ישראל קליין
המשיב באמצעות היועדות חזותית

החלטה

לפני בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו. המשיב חולק על קיומן של ראיות לכאורה.

מבוא

1. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו המשיב והמתלוננת נשואים ולהם שמונה ילדים. המתלוננת התגוררה עם חמשת ילדיהם הקטנים בדירה בבעלות משותפת שלה ושל המשיב ברחוב אבי עזרי 26 במודיעין עילית (להלן - "**הדירה**"), ואילו המשיב התגורר עם שלושת ילדיהם הבוגרים יותר בדירה בלוד. באותה תקופה עשה הנאשם שימוש ברכב מסוג טויוטה לנדקרזר מ.ר. 14202503 (להלן - "**הרכב**").
ביום 3.7.22 הגישה המתלוננת בקשה לשוב סכסוך בבית הדין הרבני האזורי בירושלים. בעקבות זאת נשלחה למשיב הזמנה לקיום פגישת מהו"ת ליום 9.8.22.
2. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו בשני אישומים עבירה של הצתה, לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
3. לפי המיוחס באישום הראשון, כשלושה חודשים לפני יום 9.7.22, איים המשיב על המתלוננת מספר פעמים, כי אם תעז לפתוח נגדו תיק ברבנות, ישרוף אותה באמצעות שפיכת דלק, כי ינקום בה באמצעות ילדיהם, יתקנם במשפחתה ולא יאפשר לה להיות בת זוג של אדם אחר.

עוד מיוחס, כי לפני יום 8.7.22 הסכימו המשיב והמתלוננת, כי המשיב ישהה בשבת שחלה בין יום 8.7.22 ובין יום 9.7.22 בדירה עם ילדיהם הבוגרים, בעוד שהמתלוננת תשהה באותה שבת בבית הוריה עם שאר ילדיהם. המתלוננת סירבה לשהות יחד עם המשיב בדירה, למרות הפצרותיו.

כתב האישום ממשיך ומייחס, כי ביום 9.7.22, בשעה 22:07 לערך, המתין המשיב כי הילדים הבוגרים יצאו מהדירה ואז הצית חלק מסלון הדירה באמצעות שימוש בנוזל דליק, כך שאש אחזה באחד מקירות הסלון ובחלון. מיד לאחר מכן הבחינו הילדים באש וסייעו למשיב לכבות את השריפה. כתוצאה ממעשיו של המשיב נגרם נזק לחלל הסלון, לקירות

ולתקרה ונותרו במקום סימני בעירה. כן מיוחס, כי לאחר אירוע ההצתה שוחח המשיב עם המתלוננת ואיים עליה באומרו כי היא ומשפחתה ישלמו מחיר כבד על ההצתה. כן הזהירה לבל תתקרב לדירה שאחרת "הדבר לא ייגמר בטוב".

4. לפי המיוחס באישום השני, לאחר האירוע המתואר באישום הראשון, ת.ס, חברתה של המתלוננת, סייעה לה בכך שהגיעה עמה לדירה ותמכה בה.

עוד מיוחס, כי ביום 18.7.22 נפגשה ת.ס עם הנאשם בנוכחות הרב יעקב מרציאנו, וניסתה לדבר על לבו, לגשר בינו ובין המתלוננת ואמרה כי הם צריכים ללכת לטיפול. המשיב זעם עליה, הרים את קולו ואמר שמי "שמתעסק" עמו יענש מן השמיים.

בהמשך, ביום 31.7.22, בסמוך לשעה 04:00, הגיע המשיב באמצעות רכבו עם אחר, סמוך לחניית רכבה של ת.ס במודיעין עילית, והם הציתו את הרכב. כתוצאה ממעשיהם נשרף כליל רכבה של ת.ס.

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו. המשיב חולק, כאמור, על קיומן של ראיות לכאורה.

6. למען השלמת התמונה יצוין, כי המשיב יוצג תחילה על ידי עו"ד אייל אוהיון, אשר הגיש עיקרי טיעוניו בשאלת הראיות הלכאוריות כבר ביום 05.10.22. בא כוח המשיב דאז חלק על קיומן של ראיות לכאוריות ביחס לאישום הראשון, אולם הסכים לקיומן באישום השני. בדיון שהתקיים ביום 26.10.22, לאחר שנשמעו טיעונים ממושכים ובעקבות הערות בית המשפט, הסכים בא כוח המשיב לקיומן של ראיות לכאורה גם ביחס לאישום הראשון ועתר לבחון חלופה כבר באותה העת ולחלופין להפנותו לשירות המבחן. בהמשך לכך, הופנה המשיב לשירות המבחן והוגש ביום 6.12.22 תסקיר בעניינו, אשר אינו בהמלצה על חלופת מעצר. באותו שלב כבר התחלף הייצוג של המשיב והחל לייצגו בא כוחו הנוכחי, עו"ד ישראל קליין. תחילה ביקש הלה ארכה ללימוד התיק וביום 7.12.22 ביקש מבית המשפט לחזור מההסכמה שניתנה לעניין קיומן של ראיות לכאורה ולאפשר דיון ראייתי חוזר. כן טען לשגגות שנפלו בתסקיר שירות המבחן.

7. בהחלטה מיום 7.12.22 אפשרתי לבא כוח המשיב לחזור בו מהסכמתו לראיות. קבעתי שלמרות שכלל אין לאפשר דיון ראייתי חוזר בשל החלפת ייצוג, משניתנה הסכמת בא כוח המשיב דאז לראיות, ולמרות שניתנה לאחר דיון, אפשר השלמת טיעון. כל זאת תוך שהובהר כי לא תתאפשר חזרה על אותן טענות שנטענו ונדונו. בהמשך לכך הוגשו עיקרי טיעון מתוקנים ונקבע דיון נוסף ובו נשמעו טענות הצדדים.

טענות הצדדים

8. לטענת בא כוח המבקשת, צבר הראיות הנסיבותיות שבבסיס האישום הראשון מוביל למסקנה אחת ויחידה, ולפיה המשיב זרק את הבקבוק התבערה בבית, ובכלל זאת: שהיית המשיב לבדו בבית בעת ההצתה, בעוד שילדיו יצאו מהדירה בסמוך לפני כן; לפי חוות דעת חוקר השריפות בוצעה הצתה, תוך שלילת האפשרות כי הבקבוק נזרק מחוץ לבית אל תוכו; סרטוני מצלמת האבטחה שוללים מכל וכל את האפשרות שמאן דהוא אחר זרק את הבקבוק מחוץ לדירה אל תוכה; סתירות בגרסת המשיב מלמדות כי לא ניתן ליתן אמון בגרסתו; המעשים המיוחסים למשיב באישום השני מחזקים את הראיות באישום הראשון.

עוד טען כי הראיות הלכאוריות מלמדות שהמשיב ביצע גם את ההצתה מושא האישום השני. לטענתו, רכבו של המשיב אוכן בזירת האירוע בסמוך לזמן האירוע וגם נצפה במצלמות אבטחה בסמוך למקום ההצתה, כאשר שני גברים יורדים מהרכב. הפלט של איתוראן אף מלמד כי רכב המשיב נסע בליל ההצתה מלוד למודיעין עילית

וחזרה. גם ביחס לאישום השני מסר המשיב גרסאות סותרות שלא ניתן ליתן בהן כל אמון, כך לגישת המבקשת.

9. בא כוח המשיב טען, לעומת זאת, ביחס לאישום הראשון, כי אין כל ראיה לפיה המשיב זרק בקבוק תבערה שגרם לשריפת הקיר בבית. גם אין כל היגיון, לעמדתו, בשריפת הדירה על ידי המשיב, כאשר הוא עמל לאחר מכן לנקות את נזקי השריפה. לטענתו, ישנן מספר כניסות לבית ומכאן שייתכן שמאן שהוא נכנס לבית ולא נקלט במצלמות הרחוב. עוד טען, כי למתלוננת רקע פסיכיאטרי ומספר סכסוכים, ויש לה גם אינטרס להעליל האשמות שווא על המשיב בשל סכסוך הגירושין.

עוד הוסיף ביחס לאישום השני, כי לא די שהרכב של הנאשם נסע לעיר מגוריה של המתלוננת, בה בוצעה העבירה, כדי ללמד על קיומן של ראיות לכאוריות הקושרות את המשיב לבצוע ההצתה המיוחסת. לטענתו, המשיב עצמו לא אוכן בקרבת הרכב וממילא זהות מבצע העבירה לא ידועה. בא כוח המשיב טען גם, כי לא נחקרו כיווני חקירה נוספים, ולא נבדקו מצלמות הפונות לפתחים נוספים של הבניין.

דין

ראיות לכאורה נסיבתיות - התשתית הנורמטיבית

10. חומר הראיות שנאסף נגד המשיב מתמצה, כאמור, בראיות נסיבתיות בלבד, אך אין בכך כדי לשלול את האפשרות למעצרו עד תום ההליכים מקום בו מצטרפות הראיות הנסיבתיות לכדי מסכת של ראיות לכאוריות שיש בה כדי להוביל למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכוי סביר להרשעה (בש"פ 991/99 **מדינת ישראל נ' קלינסקי** (17.2.99); בש"פ 6262/96 **בלום נ' מדינת ישראל** (16.9.96)).

בבחינת ראיות נסיבתיות בשלב של המעצר עד תום ההליכים אין לבחון כל ראיה כשלעצמה אלא יש לתת את הדעת למכלול הראיות ואם יש בהצטברותן כדי לגבש תמונה ראייתית המצביעה לכאורה על אשמת הנאשם (בש"פ 1466/04 **זדה נ' מדינת ישראל** (26.2.04)). נפסק גם, שכל שקיים סימן שאלה בדבר עוצמתן המצטברת של הראיות הנסיבתיות או קיימים בהם חוסר או חולשה ראייתיים, על בית המשפט לשקול אם יש הצדקה לעצור את הנאשם עד לתום ההליכים או שניתן להסתפק בשחרורו לחלופה (בבש"פ 5588/12 **ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל** (24.9.12); בש"פ 3814/14 **חיימוב נ' מדינת ישראל** (22.5.14); בש"פ 6722/15 **ניג'ם נ' מדינת ישראל** (26.10.15); בש"פ 1273/14 **דסוקי ואח' נ' מדינת ישראל** (4.3.14); בש"פ 6722/15 **ניג'ם נ' מדינת ישראל** (26.10.15); בש"פ 1714/21 **אטיאס נ' מדינת ישראל** (15.3.21)).

האיומים מצד המשיב לפני אירועי ההצתה - ראיות לכאוריות

11. ביום 9.7.22, מוצאי שבת, הוצת חלק מסלון דירתה של המתלוננת במודיעין עילית.

12. המתלוננת מסרה עדות במשטרה ביום 10.7.22, לפנות בוקר. בהודעתה מסרה, כי היא משוכנעת שהמשיב הוא שהצית את דירתה. לדבריה, איים עליה מספר פעמים כי אם תתגרש ממנו, הוא ייקח את ילדיה וישפוך עליה דלק וישרוף אותה (הודעת המתלוננת מיום 10.7.22).

13. המשיב נחקר מיד לאחר מכן כחשוד, והכחיש כל קשר לאיומים ולהצתת הדירה. לדבריו, לא ניתן ליתן אמון בדברי המתלוננת, כי איים עליה בהצתה, וזאת משום שהיא סובלת ממניה דיפרסיה ומדברת עליו "שטויות והבלים" (הודעת המשיב מיום 10.7.22).

14. החקירה לא התפתחה עוד באותה העת, עד שביום 31.7.22, לפנות בוקר, הוצת רכבה של ת.ס, חברתה של המתלוננת.

15. מספר שעות לאחר ההצתה הגיעה ת.ס למשטרה למסור תלונה. בהודעתה מסרה כי כשלושה שבועות קודם לכן, ביקשה ממנה המתלוננת עזרה בעקבות זריקת בקבוק תבערה בביתה. היא הגיעה לדירתה של המתלוננת וראתה את הבית מלא עשן ופיח והילדים היו מבוהלים. המתלוננת אמרה לה כי המשיב ביצע זאת והיא לא האמינה שזה יכול היה לקרות כי הוא אביהם של הילדים. לאחר מכן הגישה המתלוננת תלונה במשטרה. כשבוע לאחר מכן, ביום 18.7.22, ולבקשתה של המתלוננת, הלכה יחד עם הרב מרציאנו לפגוש את המשיב. הם ניסו לפייס בין השניים והמשיב אמר "שהיא פסיכית" ו"מפלצת". כאשר אמרה לו שעליו ללכת עם המתלוננת לטיפול "הוא שמע את זה והשתגע, החל לצעוק ולהתלהם" ואמר "מי שמתעסק איתי נענש משמיים. אם אשתי תתאבד זה בגללך, את אמרת לה להפסיק לקחת כדורים, את תשאי בעונש אם היא תתאבד". בעקבות זאת הודיעה ת.ס. למתלוננת, כי היא מפסיקה את מעורבותה. כן מסרה, כי לא היתה לה כל תקשורת עם המשיב בין אותה שיחה ובין מועד הצתת רכבה (הודעת ת.ס מיום 31.7.22; הודעת ת.ס מיום 8.8.22).

הרב יעקב מרציאנו הוסיף בהודעתו כי במהלך הפגישה היו צעקות וויכוחים ב"טונים גבוהים", אולם הוא אינו זוכר את מילותיו של המשיב. לדבריו, המשיב אמר ל-ת.ס כי היא בצד של המתלוננת "ושצריכה להיות מישהי ניטרלית אז שהיא תעזוב את הסיפור" (הודעת יעקב מרציאנו מיום 1.8.22).

16. גם המתלוננת מסרה עדות נוספת לאחר הצתת רכבה של ת.ס. לדבריה, ת.ס ניסתה לסייע להם. עוד הוסיפה, כי "כל הזמן היו באוויר" איומים לשרוף אותה ביום בו תפתח תיק ברבנות. המשיב אמר לה כי אם לא תהיה איתו היא "לא תהיה עם אף אחד בעולם". כן הוסיפה, כי "לא פעם שוגרו מפיו איומים כלפי שהוא ישרוף אותי ויתנקם בי דרך ילדי ויתנקם במשפחתי". לדבריה, אמנם פתחה תיק ברבנות כשבוע לפני מועד הצתת הדירה (הודעת המתלוננת מיום 14.8.22, בעמ' 2, 4).

17. בחקירתו הנוספת של המשיב, לאחר אירוע הצתת רכבה של ת.ס, מסר כי המתלוננת התנהגה באובססיביות, איבדה את שפיותה וקיבלה טיפול נפשי. המשיב אישר, כי אמנם נפגש עם ת.ס ועם הרב מרציאנו. לדבריו, במהלך השיחה, אמר מרציאנו כי ת.ס מעוניינת לסייע לו ולמתלוננת, אך המשיב אמר שלא תוכל לסייע. כן מסר, כי המתלוננת הפסיקה לקחת כדורים ומשתוללת וכי מי שאמר למתלוננת להפסיק את הטיפול התרופתי "יתן את הדין" (הודעת המשיב מיום 15.8.22, בעמ' 7 - 8).

18. מהתשתית הראייתית הלכאורית עולה, אפוא, כי המשיב איים על המתלוננת מספר פעמים, כי אם תעז לפתוח נגדו תיק ברבנות, ישרוף אותה באמצעות שפיכת דלק, כי ינקום בה באמצעות ילדיהם, יתקדם במשפחתה ולא יאפשר לה להיות בת זוג של אדם אחר. כל זאת, קודם להצתת דירתה של המתלוננת. לא ניתן לומר כי די בהפרעה נפשית של המתלוננת כדי ללמד על חולשה ראייתית, כאשר אין כל תשתית לפיה הפרעתה משליכה על מהימנותה.

התשתית הלכאורית מלמדת גם, כי קודם לשריפת רכבה של ת.ס ובמסגרת פגישה שיזמה עם המשיב, התלהטו הרוחות, והמשיב אמר לה כי "מי שמתעסק עמו נענש מהשמיים" וכי היא תישא בעונש אם המתלוננת תתאבד.

המשיב הכחיש אמנם את דברי המתלוננת ביחס לאיומים וכן הכחיש את דבריה המדויקים של ת.ס, אולם בשלב הלכאורי של ההליך אין בית המשפט נדרש להכריע במהימנות העדים, ודי בכך שאילו יתקבלו ראיות התביעה, יהיה בכך כדי לבסס את הנטען בכתב האישום (בש"פ 7376/20 **חאמד נ' מדינת ישראל** (6.11.20); בש"פ 215/19 **סלאימה נ' מדינת**

ישראל (22.1.19); בש"פ 916/18 **רבי נ' מדינת ישראל (15.2.18)**). יתר על כן, המשיב עצמו אישר כי אמר ל-ת.ס, לאחר שהאשימה כי היא הובילה להפסקת נטילת תרופות על ידי המתלוננת, כי מי שאמר למתלוננת להפסיק לקחת תרופות, "ייתן את הדין".

ראיות לכאוריות לביסוס האישום הראשון

19. כאמור, חלק מסלון דירתה של המתלוננת במודיעין עילית הוצת במוצאי שבת, יום 9.7.22. באותה שבת שהו המשיב עם שלושת הילדים הבגירים בדירת המתלוננת, וזאת בהתאם להסכמה בין המשיב והמתלוננת. למרות הפצרותיו של המשיב, המתלוננת סירבה להישאר עמם בדירה בשבת.

20. מדברי שלושת הילדים הבוגרים עולה כי במוצאי שבת, בעת שהם הוציאו מזוודות לרכב, המשיב נכח לבדו בדירה. באותה העת הוצתה הדירה.

ב.ב מסר בהודעתו, בהקשר זה, כי בצאת השבת, לאחר ששב מבית הכנסת אל הדירה, בה שהו המשיב, ג.ג ו-ד.ד, המשיב אמר להם "תתחילו להוציא מזוודות". ג.ג יצאה עם מזוודות ונותרה ברכב, בעוד הוא המשיך "כמה נגלות למזוודות". כשעמד "ממש בכניסה לבניין לפני המדרגות", קרוב לדלת הדירה במרחק של כמטר וחצי, שמע "בום חזק", נבהל ורץ החוצה. אותה עת היו ג.ג ברכב, ד.ד בחוץ, ואביו, המשיב, היה בתוך הדירה. כן מסר שכאשר חזר לכיוון הבית ראה כי "הבית בלהבות", וניסה לכבות את האש. המשיב צעק לאדם שעבר ברחוב ושאל "ראית מי זרק?", אולם הוא ענה בשלילה (הודעת ב.ב מיום 8.8.22).

ג.ג מסרה בהודעתה, כי במוצאי שבת החלו לסדר את הבית, המשיב אמר לה שיש לו תחושה טובה שהם יחזרו והם התחילו לסדר את החדרים. היא ארגנה מזוודה, יצאה אל הרכב, נכנסה אליו וחיכתה כי האחרים יצטרפו אליה. לדבריה, לאחר עשר דקות, שמעה "פיצוץ", וראתה אש. היא יצאה מהאוטו ורצה אל הדירה, ראתה אש בוערת מבעד לדלת הפתוחה, נכנסה והוציאה צינור כדי לכבות את האש, בעזרת המשיב. לדבריה, המשיב היה בבית, והיא לקחה מזוודה ואמרה שהיא יוצאת (הודעת ג.ג מיום 8.8.22).

ד.ד מסר, כי במוצאי שבת יצא מהדירה על מנת להניח מספר דברים ברכב, לאחר שהבין מהמשיב שעליו לקחת את בגדיו לרכב. כן מסר, כי שמע "משהו עף באוויר ואז בום" (כך במקור - א.פ.), וכי פחות משניה לאחר מכן ראה "את הכל עולה באש". לדבריו, כשיצא מהדירה הדלת הייתה סגורה, אולם כשחזר לאחר הפיצוץ, היא הייתה פתוחה. כן מסר, כי באותה העת ב.ב היה "או בחדר או בחצר", ג.ג צפתה בתכנים בטלפון, והמשיב היה "בטוח בחצר". לאחר הפיצוץ, ד.ד רץ לחדר המדרגות, ראה כי ג.ג הביאה את הצינור והעבירה אותו למשיב, והם החלו לכבות את האש (הודעת ד.ד מיום 8.8.22).

21. לפי חוות דעת חוקר השריפות, מוקד הבערה בסלון הדירה וניתן לקבוע בסבירות גבוהה כי בקבוק תבערה הושלך, התנפץ, ויצר את הבערה. כן צוין בחוות הדעת, כי אף שבעלי הדירה התבקשו לשמר את הזירה, הזירה שובשה בכך שבעלת הדירה - המתלוננת - ניקתה את הדירה (חוות דעת חקירת דליקה בעמ' 3, מסומן "מי"). בהמשך הבהיר החוקר, כי ניתן לקבוע בסבירות גבוהה כי החומר הדליק הושלך מתוך הדירה (דוא"ל ממומחה "הבהרת הדו"ח המסכם" מיום 16.8.22).

22. כאן המקום לציין, כי למרות שהמתלוננת ניקתה את הדירה בניגוד להנחיות שניתנו, לא היה בכך כדי להשליך על המסקנות הלכאוריות שבחוות הדעת.

23. מעיון בסרטוני מצלמות אבטחה הסמוכים לבניין ברחוב אבי עזרי 26 מודיעין עילית ובדו"חות הצפייה עולה ההשתלשלות הבאה: המשיב יצא מהבניין בשעה 20:51 ופתח את תא מטען הרכב. ילדה יצאה

מהבניין בשעה 20:52 והכניסה דברים לרכב המשיב. בשעה 20:53 רואים גבר מבוגר יוצא מהבניין, ניגש לפח עם שקיות זבל, לוקח בקבוק אחד מהשקית וחוזר עמו לבניין; המשיב יצא אל הרכב בשעה 20:54, סייע לילדה בהכנסת תיק לרכב, שוחח עמה, ובשעה 20:55 יצא לסיבוב ברכב, בעוד שהילדה הלכה לכיוון הבניין. הוא חזר בשעה 20:58. בהמשך, בשעה 21:03, הילדה יצאה מהבניין ונכנסה לרכב המשיב. לאחר כדקה חזרה לבניין. בשעה 21:05 הבן הגדול פתח את דלת הרכב ולאחר מספר שניות חזר לבניין. בשעה 21:06 ילדה וילד יצאו לרכב ולאחר מספר שניות הילדה חזרה לבניין. בשעה 21:07, עת רואים את הילד עומד בסמוך לרכב, נראה הבזק אור עוצמתי מכיוון הבניין. שלוש דמויות, בהן הבן הגדול והילדה, יצאו מיד מהבניין, והילד הקטן רץ לעברם (דו"ח צפייה מיום 4.8.22, מסומן "מב"; דו"ח צפייה מיום 7.8.22, מסומן "מז"; מצלמות אבטחה סמינר מאיר, דיסק מס' 5).

תשומת לב כי זמן המערכת בדו"חות הצפייה באיחור של כשעה ודקה (01:01) מזמן אמת. מכאן כי ההצתה הלכאורית אירעה בשעה 21:07 לערך ולא בשעה 22:07, שצוינה בכתב האישום ונלקחה מהסרטון.

24. כאן המקום לציין, כי שכן בבניין ברחוב אבי עזרי 26 זיהה עצמו כמי שירד לזרוק זבל. לדבריו, לקח בקבוק מהשקית, לצורך איסוף בקבוקים כדי לחסוך כסף לשיפוץ בית הכנסת (הודעת עזר כהן מיום 8.8.22).

25. המשיב מסר תחילה, בחקירתו הראשונה, כי באותו ערב, עת היתה ג.ג ברכב, הוא קיפל בגדים בסלון הדירה והרים מכנסיים, בעוד ב.ב היה עמו בבית. לדבריו, אמר לילדיו להוציא את המזוודות לרכב, שמע "רעש של משהו עף" כשדלת הדירה וחלון הסלון היו פתוחים, שמע "בום", וראה אש. כן מסר כי בדק מי נמצא בחדרים, הסתובב וראה רק את ב.ב ולקח אותו, אמר לו לצאת מהדירה, וצעק "הבית נשרף, תצאו בחוץ". לדבריו, בגלל שאין ביטוח החל לכבות לבד את השריפה ולא המתין למכבי האש (הודעת המשיב מיום 10.7.22).

כאמור, לאחר שהוצת רכבה של ס.ת נחקר המשיב שוב גם באשר לשריפת דירת המתלוננת. באותה העת מסר המשיב כי אינו זוכר היכן היו הילדים בזמן זריקת בקבוק התבערה בדירה ואמר "עברתי הרבה מאותה תקופה" (הודעת המשיב מיום 15.8.22, בעמ' 9).

בחקירה נוספת הדגיש, כי בעת שסידר את הבית, הילדים הוציאו את המזוודות ורק ב.ב היה עמו בבית. לדבריו, החלון הפונה לכיוון רחוב אבי עזרי היה פתוח, הוטרנה היתה פתוחה וגם הדלת. לדבריו, חשב ש"מישהו במדרגות", יצא ולא ראה איש. כן ציין כי יש שתי כניסות לבית. המשיב לא אמר דבר כאשר נשאל על גרסת ב.ב כי לא נכח בבית (הודעת המשיב מיום 17.8.22, בעמ' 6 - 7). בחקירתו האחרונה טען, לעומת זאת, כי יש ארבעה פתחים לבית (הודעת המשיב מיום 22.8.22, בעמ' 7).

26. מהראיות הנסיבתיות הלכאוריות, באשר לאישום הראשון, עולה אפוא, כי ביום 9.7.22, בצאת השבת, ביקש המשיב מהילדים להוציא מזוודות לרכב. בשעה 21:07 לערך, פרצה שריפה בדירה. לדברי המשיב, הוא היה בסלון באותה העת וקיפל בגדים. לדברי ב.ב, עמד באותה העת בפתח הבניין, במרחק של כמטר וחצי מדלת הדירה. ג.ג ו-ד.ד יצאו מהדירה זמן קצר לפני כן, כפי שעולה הן מהודעותיהם והן ממצלמות האבטחה. עוד מלמדות הראיות הנסיבתיות הלכאוריות, כי מוקד הבערה בסלון הדירה וניתן לקבוע בסבירות גבוהה כי בקבוק תבערה הושלך, התנפץ, ויצר את הבערה, וכי החומר הדליק הושלך מתוך הדירה. חוות הדעת לא נסתרה בשלב זה. המשיב אמנם טען בחלק מחקירותיו כי ב.ב היה בדירה בעת השריפה, אולם בחקירה אחרת אמר כי אינו יכול לזכור היכן היה כל אחד, ומכאן שלא ניתן ליתן בשלב זה

משקל של ממש לדבריו הראשונים, בהקשר זה.

ראיות לכאוריות לביסוס האישום השני

27. ביום 31.7.22, בשעה 04:00 לפנות בוקר לערך, הוצת רכבה של ת.ס, חברתה של המתלוננת ברחוב רשב"י 9 במודיעין עילית.

28. ביום 31.7.22, בשעה 03:38, במצלמות אבטחה נראה רכבו של המשיב, טיוטה לנד קרוזר, נכנס לעיר מודיעין עילית. במצלמות נקלט מספר הרכב: 14202503 (סומן כט).

מתיעוד מצלמותיו של רכב אחר שחנה בסמוך למקום ההצתה, עולה כי למקום הגיע רכב, עצר במקום, דמות אדם עמדה ליד הרכב ועם התחזקות אלומת האור נסע הרכב לאחור (מצלמת רכב אירוע הצתת רכב - דיסק 20; דו"ח צפייה בקבצי מצלמות רכב אשר חנה בסמוך לזירת האירוע מיום 4.8.22, מסומן "ז").

בשעה 04:09 יצא הרכב ממודיעין עילית. בשעה 04:17 נקלט הרכב במצלמות האבטחה בכיכר התחזוקה בעיר לוד. שני אנשים נוסעים ברכב. בשעה 04:18 עצר הרכב בסמוך לפח אשפה וחפץ כהה נזרק מהחלון. בשעה 04:19 שני אנשים נצפו יוצאים מהרכב והולכים לכיוון תחנת המוניות בשדרות דוד המלך (מזכר רועי יונג'ק מיום 15.8.22 מסומן "לא"; מזכר אלכסי מנסבטוב מיום 22.8.22, מסומן "לט").

29. הפלט של איתוראן מלמד כי רכבו של המשיב יצא בליל ההצתה מלוד, בשעה 03:24 לערך לכיוון מודיעין עילית, ובשעה 04:21 הגיע חזרה לעיר לוד. הרכב שהה במודיעין עילית החל מהשעה 3:38 לערך ועד לשעה 4:09 לערך, וברחוב רשב"י משעה 3:52 לערך ועד לשעה 4:08 לערך (פלט איתוראן מסומן "לח"; דו"ח איתוראן, מסומן "צט").

30. המתלוננת מסרה, כי באותו ערב, מוצאי שבת, בשעה מאוחרת יצאה ללוויה של סבתה במונית ללוד, ולאחר הלוויה, קרוב משפחתה, יעקב בן חיון, הסיעה לביתה במודיעין עילית (הודעת המתלוננת מיום 17.8.22, בעמ' 1 - 2). בן חיון אישר כי אמנם הסיע את המתלוננת לביתה במודיעין עילית לאחר הלוויה אותו ערב (הודעת יעקב בן חיון מיום 17.8.22). מצלמות עין הנץ איששו את גרסתו (סומן "מט").

31. המשיב נשאל תחילה מה הוא יודע על רכבה של ת.ס שהוצת ומסר, כי שמע מאחד מעובדיו על רכב שהוצת, שהוא עובד בבניין הצמוד למקום במשך שנתיים, ולפיכך יצא לחניה, הסתכל על הרכב והלך (הודעת המשיב מיום 15.8.22, בעמ' 7 - 8). לשאלת החוקרים בדבר מעשיו ביום 31.7.22 בשעות הלילה, השיב כי שהה במלון בטבריה עם הוריו וילדיו בשבת, ובצאת השבת חזר ברכבו לביתו בלוד וקם בבוקר לעבודה. כן הוסיף כי "הרבה זיכרון מאותו ערב אין לי" (הודעת המשיב מיום 15.8.22, בעמ' 9).

32. בחקירה נוספת, משהתברר כי לא היה במלון במועד הנזכר, כפי שטען, אלא תדלק את הרכב בסמוך לביתו בלוד, אישר המשיב כי אמנם היה בביתו במוצאי שבת. לדבריו, סבתה של המתלוננת נפטרה באותו ערב, היא בכתה וביקשה שיבוא ללוויה. כן הוסיף, כי באותו יום לקחה ממנו את הרכב ואמרה שאין לה איך לחזור לביתה. היא גם לא החזירה לו את הרכב, אלא השאירה אותו ליד בית הוריה. לכן נסע בבוקר עם רכבו הנוסף שהיה בבית הוריו (הודעת המשיב מיום 17.8.22, בעמ' 6 - 7). בחקירה זו טען דווקא, כי המתלוננת היא שאמרה לו כי רכב חברתה הוצת, וזאת בדיון בבית הדין הרבני (הודעת המשיב מיום 17.8.22, בעמ' 6).

עוד הוסיף, בהמשך החקירה, כי הוא השתתף בלוויה בשעה 23:00 - 00:00 לערך, יצא לכיוון בית הוריו ובדרך המתלוננת התקשרה אליו, ביקשה לקחת את הרכב, ושאלה אם יוכל להסתדר. המשיב אמר לה כי תמתין בכניסה ללוד, היא ביקשה כי יגיע לבית, והוא סירב. בהמשך היא יצרה עמו קשר פעם נוספת, וביקשה שיגיע ליציאה מלוד, שם פגש אותה, והיא לקחה את הרכב. כן מסר המשיב, כי הוא שב לבית הוריו בלוד, ולמחרת בבוקר הרכב לא היה במקום החניה, ולפיכך נסע עם רכב אחר לעבודה ברחוב רשב"י במודיעין עילית. בהמשך נוצר עמו קשר לגבי מקום החניה של הרכב בשעות הערב, והוא הלך להביאו (הודעת המשיב מיום 17.8.22, בעמ' 8 - 9).

המשיב אישר שוב בחקירה נוספת, כי באותו לילה השיב את המתלוננת הביתה לאחר הלוויה. כן מסר, כי המתלוננת עושה מעשים "הזויים וקיצוניים", כי היא "עושה הצגות" על מנת שהוא ימשיך "לחיות חיי סבל" ומנסה "לתפור" לו תיק (הודעת המשיב מיום 18.8.22).

לעומת זאת, בחקירה מאוחרת יותר טען כי לאחר הלוויה ביקשה המתלוננת לקחת את הרכב וכי אינו זוכר אם הגיע אותו ערב למודיעין עילית. כאשר עומת עם איתור רכבו בשעות הרלוונטיות במקום הצתת הרכב, טען כי אינו זוכר את הערב לפרטים. לדבריו, לא מסר קודם לכן שמותקן איתוראן ברכב, אף שנשאל על ג'י פי אס, משום ש"זה מובן מאליו, זה הגיוני שלאטו חדש יש איתוראן", וכן "אני יודע איתוראן לא יודע גי פי אס" (הודעת המשיב מיום 22.8.22, בעמ' 4 - 6).

33. מהראיות הלכאוריות ביחס לאישום השני, עולה אפוא, כי ביום 18.7.22, המשיב נפגש עם ת.ס. והרב מרציאנו. בפגישה היה ויכוח קולני, המשיב דרש מ-ת.ס. כי לא תתערב בענייניו וכן אמר המשיב, לכל הפחות, כי ת.ס. תיתן את הדין. כן עולה בשילוב בין מצלמות האבטחה ופלט האיתורן, כי רכבו של המשיב הגיע מלוד למקום הצתת הרכב ברחוב רשב"י במודיעין עילית במועד ההצתה, משמע ביום 31.7.22, בשעה 04:00 לפנות בוקר לערך, ושב ללוד מיד לאחר מכן. בחזרת הרכב ללוד יצאו ממנו שני גברים. המשיב מסר גרסאות סותרות ביחס להעברת הרכב למתלוננת לאחר לוויית סבתה, וגרסתו סותרת לכאורה לא רק את גרסת המתלוננת, אלא גם את גרסתו של בן חיון, את הצילומים ואת פלט האיתורן.

הממצאים העולים מתוך הראיות הלכאוריות - סיכום

34. כתב האישום מבוסס על צירופן של ראיות נסיבתיות רבות, שאין באף אחת מהן, כשלעצמה, כדי ללמד על מעורבותו של המשיב בעבירות המיוחסות לו. אין ראייה ישירה שלפיה המשיב ביצע את העבירות המיוחסות, והראיות הלכאוריות בעיקר קושרות את המשיב לזמן ולמקום ביצוע העבירות בשני האישומים. אולם, בהתאם לפסיקה, הואיל ועסקין בראיות נסיבתיות, יש לבחון את כלל הראיות יחדיו תוך שנבחן אם צירופן מוביל למסקנה לכאורית אחת ויחידה.

35. ביחס לאישום הראשון, ישנן ראיות לכאורה, כאמור, כי ביום 10.7.22, מוצאי שבת, הדירה הוצתה על ידי בקבוק תבערה שהושלך מתוך הדירה, וזאת כאשר המשיב שהה בדירה לבדו. אכן, המשיב טען, בשלב מתקדם של החקירה כי יש שני פתחים לבית ולאחר מכן טען כי ישנם ארבעה. בא כוחו של המשיב גם טען כי לא נבדקו מצלמות הפונות לאותם פתחים. אולם, הטענה אינה מתיישבת לכאורה עם עדות הבן, כי עמד בסמוך לדלת עת שמע את הפיצוץ. הטענה כי מאן דהוא נכנס לסלון והשליך שם את בקבוק התבערה גם אינה מתיישבת לכאורה עם דברי המשיב כי היה בסלון בעת זריקת הבקבוק. יש לציין, כי בעת מסירת גרסה זו, המשיב לא ידע כי לפי חוות דעת המומחה, בסבירות גבוהה בקבוק התבערה הושלך מתוך הבית ולא מחוצה לו, ונראה כי ניסה לבסס אפשרות לזריקת הבקבוק מהחוץ לפניו. מכאן, שהגרסה - שלא הועלתה בחקירה - לפיה מאן דהוא אחר נכנס לתוך הבית, שלא באמצעות הדלת, וזרק בקבוק תבערה בסלון בו שהה המשיב, מבלי שהלה ראה אותו, אינה מתיישבת עם הראיות הלכאוריות ועם ההיגיון, ולו ברמה הלכאורית. יש לזכור גם, כי הצתה זו אירעה לאחר שהמשיב איים לכאורה על המתלוננת כי יצית

אותה אם תגיש תביעה לבית הדין הרבני, והמתלוננת אמנם הגישה תביעה כזו מספר ימים קודם לכן.

36. באשר לאישום השני, ישנן ראיות לכאורה כי רכבה של ת.ס הוצת ביום 31.7.22, בשעה 04:00 לערך ברחוב רשב"י במודיעין עילית. רכבו של המשיב נסע זמן קצר קודם לכן, בשעה 03:24 לערך, מלוד למודיעין עילית, נכנס למודיעין עילית ושהה ברחוב רשב"י סמוך למקום ההצתה בזמן ההצתה.

עוד עולה מהראיות הלכאוריות, כי קודם להצתת רכבה של ת.ס פרץ ויכוח בינה ובין המשיב בקשר למתלוננת שהגיע לכדי צעקות, ושבמסגרתו אמר המשיב ל-ת.ס, לכל הפחות, כי תיתן את הדין. משמע, כי גם ביחס לאישום השני, הדברים שאמר המשיב ל-ת.ס מחזקים את הראיות הלכאוריות. יתר על כן, הראיות הלכאוריות ביחס לאישום הראשון מוסיפות ומחזקות את הראיות הלכאוריות ביחס לאישום השני. משמע, כי הסיכוי שאדם אחד הצית את דירתה של המתלוננת ואילו אדם אחר הצית את רכבה של ת.ס, בנסיבות העניין - אינו סביר. עם זאת, הואיל ולא ניתן לקשור בהכרח את המשיב לאירוע הצתת הרכב - להבדיל מקישור המשיב לאירוע הצתת הדירה בעצם נוכחותו במקום - הרי שיש חולשה ראייתית מסוימת ביחס לאישום השני.

37. לא נמצא בסיס ראייתי לטענת המשיב כי מצבה הנפשי של המתלוננת השפיע על המארג הראייתי. בסופו של דבר, רוב רובן של הראיות אינן בגרסת המתלוננת, אלא בראיות נסיבתיות נוספות.

38. מכאן, כי ישנן די ראיות לכאוריות להוכחת העבירה של הצתה המיוחסת למשיב באישום הראשון, וישנן די ראיות לכאוריות עם חולשה מסוימת, להוכחת העבירה של הצתה המיוחסת למשיב באישום השני.

בשולי הדברים

39. ביום 30.1.23, כחודש לאחר קיום הדיון בראיות לכאורה, ולאחר שמתן ההחלטה נדחה לבקשת בא כוח המשיב, עתר הלה לאפשר הוספת טיעון לעניין הראיות, לאחר קבלת חומרים נוספים. לטענתו, מחומר החקירה שקיבל עולה, כי המשיב מכחיש המיוחס לו גם בפני המדובר והשיחות ביניהם מלמדות כי הוא חף מפשע. עוד עולה כי בשיחות אלו עלה חשד לזהות משליך בקבוק התבערה. לטענתו, הקלטות שיחות טלפון של המתלוננת מלמדות גם כי דווקא המשיב הוא שביקש להתגרש מהמתלוננת, המסרבת לגירושין.

40. בא כוח המבקשת טען, לעומת זאת, כי אין בדברים שמסר המשיב למדובר כל תוספת על האמור בהודעותיו, אשר גם בהן הכחיש את המיוחס לו. לטענתו, ככל שהיתה למשיב השערה ביחס למבצע ההצתה המיוחסת באישום הראשון, היה עליו להעלות זאת בחקירותיו. עוד טען, כי אין ליתן כל משקל לשיחות הטלפון של המתלוננת, שכן מדובר בשיחות בין המתלוננת וצדדים שלישיים, שלא היו אמורות להגיע לנאשם ועולה חשש ממשי לפגיעה בפרטיותה שלא כדין. כן טען, כי הראיות אינן מבוססות על גרסת המתלוננת, ומכאן שאין רלוונטיות לניסיונות להטיל ספק במהימנותה.

41. לא מצאתי שיש בראיות שאליהן הפנה בא כוח המשיב כדי להשליך על ההחלטה, וזאת גם אם היה מקום לייחס משקל לטענות המועלות לראשונה בשלב זה - לאחר שלא הועלו בדיון הראייתי הראשון, שהתקיים עת היה המשיב מיוצג על ידי עורך דין אחר, ואף לא בדיון השני. אין כל חדש בטענות החפות של המשיב שהועלו בפני המדובר, שכן המשיב שב והכחיש את המיוחס לו גם בחקירותיו וגם היום הוא עומד על חפותו. משמע, כי דבריו למדובר אינם מעלים ואינם מורידים מהמסכת הראייתית. יתר על כן, המסכת הראייתית מבוססת, כאמור, על מכלול של ראיות נסיבתיות, הודעות הילדים, סרטונים, חוות דעת, ועוד. מרבית הראיות הלכאוריות אינן נוגעות כלל לגרסת המתלוננת, והשאלה מי רצה בגירושין אינה עומדת בבסיס ההחלטה. ייתכן כי בשלב מסוים לא רצתה המתלוננת בגירושין, אולם

לבסוף היא שהגישה את התביעה לבית הדין הרבני. ייתכן גם שבשלב מסוים דווקא המשיב הוא שרצה בגירושין ובשלב אחר התנגד. כל זאת, מבלי לחוות דעה, בשלב זה, באשר לאופן בו קיבל המשיב את שיחות הטלפון של המתלוננת עם צדדים שלישיים ובאשר לטענות בדבר הפרה קשה של פרטיות המתלוננת.

42. מכאן, שאין בהשלמת הטיעון של בא כוח המשיב ובראיות שהגיעו אליו אך לאחרונה כדי להשפיע על התשתית הראייתית הלכאורית, כפי שהוצגה.

סיכום

43. הנה כי כן, ישנן ראיות לכאוריות להוכחת אשמת המשיב בעבירה של הצתה המיוחסת לו באישום הראשון, וזאת ללא חולשה ראייתית. ישנן גם ראיות לכאוריות להוכחת אשמת המשיב בעבירה של הצתה המיוחסת לו באישום השני, עם חולשה מסוימת.

44. משלא טענו הצדדים לעניין עילות המעצר וחלופת המעצר, אפשר עתה השלמת טיעון.

ניתנה והודעה היום י"ד שבט תשפ"ג, 05/02/2023 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק, שופטת